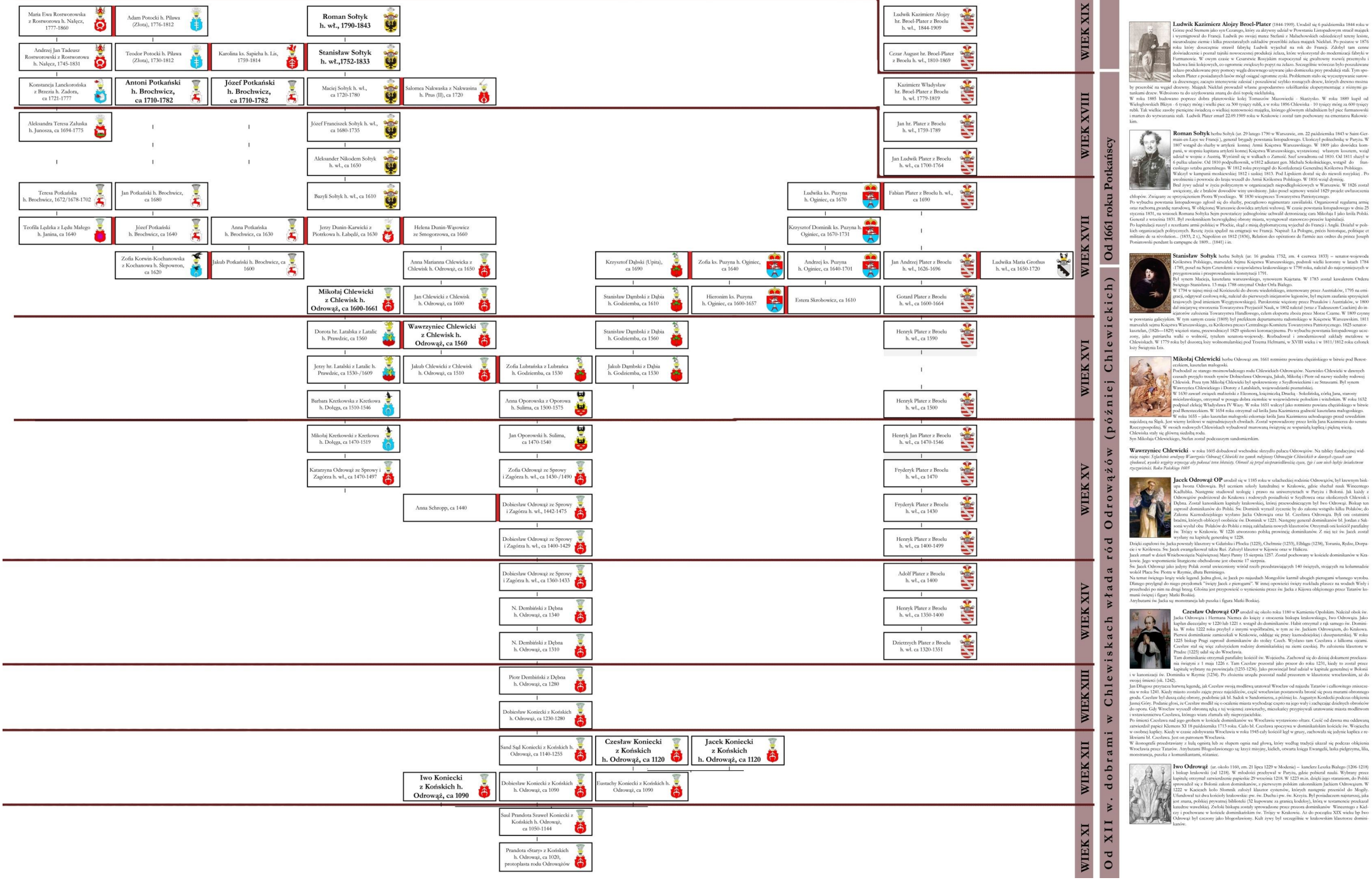

Ludwik Kazimierz Alojzy Broel-Plater (1844-1909). Urodził się 6 października 1844 roku w Górze pod Sremem jako syn Cezarego, który za aktywny udział w Powstaniu Listopadowym stracił majątek i wyemigrował do Francji. Ludwik po swojej matce Stefanii z Małachowskich odziedziczył nowy kesinę, nieurodzajne ziemie i kilka przestarzałych zakładów przeróbki żelaza majątek Niekłań. Po powrocie w 1876 roku który doszczętnie strawił fabrykę. Ludwik wyjechał na rok do Francji. Zdobył tam cenne doświadczenie i poznał tajniki nowoczesnej produkcji żelaza, które wykorzystał do modernizacji fabryki w Furmanowie. W owym czasie w Cesarstwie Rosyjskim rozpoczynał się gwałtowny rozwój przemysłu i budowa linii kolejowych, co ogromnie zwiększyło popyt na żelazo. Szczególnie wówczas było poszukiwane żelazo produkowane przy pomocy węgla drzewnego używane jako domieszka przy produkcji stali. Tym sposobem Plater z posiadanych lasów mógł osiągać ogromne zyski. Problemem stało się wyczerpywanie surowca drzewnego, zaczęto intensywnie zalesiać i poszukiwać szybko rosnących drzew, których drewno można by przerobić na węgiel drzewny. Majątek Niekłań prowadził własne gospodarstwo szkółkarskie eksperymentując z różnymi gatunkami drzew. Widzisiono tu do użytkowania zmarą do dziś topolę niekłańską.
W roku 1885 budowano poprzez dobrą płatorowskie kolej Tomaszów Mazowiecki – Skarżysko. W roku 1889 lupil od Wielogłowskich Błżyn. 6 tysięcy mong i wielki piec za 300 tysięcy rubli, a w roku 1896 Chlewiska - 10 tysięcy mong za 600 tysięcy rubli. Tak wielkie zasoby pieniężne świadczą o wielkiej rentowności majątku, którego głównym składnikiem był piec furmanowski i marton do wytwarzania stali. Ludwik Plater zmarł 22.09.1909 roku w Krakowie i został tam pochowany na cmentarzu Rakowickim.

Roman Sołtyk herbu Sołtyk (ur. 29 lutego 1790 w Warszawie, zm. 22 października 1843 w Saint-Germain-en-Laye we Francji) , generał brygady powstania listopadowego. Ukończył politechnikę w Paryżu. W 1807 wstąpił do służby w artylerii konnej Armii Księstwa Warszawskiego. W 1809 jako dowódca kompanii, w stopniu kapitana artylerii konnej Księstwa Warszawskiego, wystawionej własnym kosztem, wziął udział w wojnie z Austrią. Wyróżnił się w walkach o Zamość. Szef szwadronu od 1810. Od 1811 służył w 6 pułku ułanów. Od 1810 podpułkownik, w1812 adiutant gen. Michała Sokolnickiego, wstąpił do francuskiego sztabu generalnego. W 1812 roku przystąpił do Konfederacji Generalnej Królestwa Polskiego. Walczył w kampanii moskiewskiej 1812 i saskiej 1813. Pod Lipskiem dostał się do niewoli rosyjskiej . Po uwolnieniu i powrocie do kraju wszedł do Armii Królestwa Polskiego. W 1816 wziął dymisję.
Brał żywy udział w życiu politycznym w organizacjach niepodległościowych w Warszawie. W 1826 został uwięziony, ale z braków dowodów winy uwolniony. Jako poseł sejmowy wniósł 1829 projekt uwłaszczenia chłopów. Związany ze sprzysiężeniem Piotra Wysockiego. W 1830 wiceprezes Towarzystwa Patriotycznego.
Po wyborchu powstania listopadowego zgłosił się do służby, początkowo regimentarz zawiślański. Organizował regularną armię oraz rachunek gwardię narodową. W obleżonej Warszawie dowódca artylerii wałowej. W czasie powstania listopadowego w dniu 25 stycznia 1831, na wniosek Romana Sołtyka Sejm powziął(ez jednogłośnie uchwałi detronizację cara Mikołaja I jako króla Polski. Generał z września 1831. Był zwolennikiem bezwzględnej obrony miasta, wystąpował stanowczo przeciw kapitulacji.
Po kapitulacji ruszył z resztkami armii polskiej w Płockie, skąd z misją dyplomatyczną wyjechał do Francji i Anglii. Działał w polskich organizacjach politycznych. Reszty życia spędził na emigracji we Francji. Napisał: La Pologne, précis historique, politique et militaire de sa révolution... (1833, 2 t.), Napoléon en 1812 (1836), Relation des opérations de l'armée aux ordres du prince Joseph Poniatowski pendant la campagne de 1809... (1841) i in.

Stanisław Sołtyk herbu Sołtyk (ur. 16 grudnia 1752, zm. 4 czerwca 1833) – senator-wojewoda Królestwa Polskiego, marszałek Sejmu Księstwa Warszawskiego, podstoli wielki koronny w latach 1784 -1789, poseł na Sejm Czteroletni z województwa krakowskiego w 1790 roku, należał do najczynniejszych w przygotowaniu i przeprowadzeniu konstytucji 1791.
Był synem Macieja, kasztelana warszawskiego, synowcem Kajetana. W 1785 został kawalerem Orderu Świętego Stanisława. 15 maja 1788 otrzymał Order Orła Białego.
W 1794 w tajnej misji od Kościuszki do dworu wiedeńskiego, internowany przez Austriaków, 1795 na emigracji, odbywał czołową rolę, należał do pierwszych inicjatorów legionów, był mężem zaufania sprzysiężeń krajowych (pod imieniem Węgrzynowicz). Pamiętnie więziony przez Prusaków i Austriaków, w 1800 dał inicjatywę stworzenia Towarzystwa Przyjaciół Nauk, w 1802 należał (wraz z Tadeuszem Czackim) do inicjatorów założenia Towarzystwa Handlowego, celem eksportu zboża przez Morze Czarne. W 1809 czynny w powstaniu galicyjskim. W tym samym czasie (1809) był prefektem departamentu radomskiego w Księstwie Warszawskim. 1811 marszałek sejmu Księstwa Warszawskiego, za Królestwa prezes Centralnego Komitetu Towarzystwa Patriotycznego. 1825 senator-kasztelan, (1826—1829) więzień stanu, przewodniczył 1829 spiskowi koronacyjnemu. Po wybuchu powstania listopadowego uczczony, jako patriarcha walki o wolność, tytułem senatora-wojewody. Rozbudował i zmodernizował zakłady metalowe w Chlewiskach. W 1779 roku był dozorcą loży wolnomularskiej pod Trzema Helmami, w XVIII wieku i w 1811/1812 roku członek loży Świątynia Izis.

Mikołaj Chlewicki herbu Odrowąż zm. 1661 rotmistrz powiatu chęcińskiego w bitwie pod Beresteczkiem, kasztelan małogoski.
Pochodził ze starego mizownoludzczego rodu Chlewickich-Odrowążów. Nazwisko Chlewicki w dawnych czasach przyjęło trzech synów Dobiesława Odrowąża, Jakub, Mikołaj i Piotr od nazwy siedziby rodowej Chlewisk. Poza tym Mikołaj Chlewicki był spokrewniony z Szydłowieckimi i ze Strzeszami. Był synem Wawrzyńca Chlewickiego i Doroty z Latalskich, wojewodzianki pszmańskiej.
W 1630 zawarł związek małżeński z Eleonorą, łosjcinicką Drucką - Sokolińską, córką Jana, starosty mścisławskiego, otrzymał w posagu dobra ziemskie w województwie połockim i witebskim. W roku 1632 podpisał elekcję Władysława IV Wazy. W roku 1651 walczył jako rotmistrz powiatu chęcińskiego w bitwie pod Beresteczkiem. W 1654 roku otrzymał od króla Jana Kazimierza godność kasztelana małogoskiego.
W roku 1658 – jako kasztelan małogoski eskortuje króla Jana Kazimierza schodzącego przed szwedzkim najeźdźcą na Śląsk. Jest wiernym królowi w najtrudniejszych chwilach. Został wprowadzony przez króla Jana Kazimierza do senatu Rzeczypospolitej. W swoich rodowych Chlewiskach wybudował murowaną świątynię ze wspaniałą kaplicą i piękną wieżą. Chlewiska stały się główną siedzibą rodu.
Syn Mikołaja Chlewickiego, Stefan został podczaszym sandomierskim.

Wawrzyniec Chlewicki - w roku 1605 dobudował wschodnie skrzydło pałacu Odrowążów. Na tablicy fundacyjnej widnieje napis: *Szlachetnie urodzony Wawrzyniec Odrowąż Chlewicki ten zamek odgruzy Odrowążów Chlewickich w dawnych czasach sam zjednoczył, wysoko wzgórzy wzniósłgo ale pokonał zemu bliźniaty. Ołtmiał się przed niegrzeszliwością opus, żyje i sam sieb bojbje świadczeniem rzeczywistości. Roku Pańskiego 1605*

Jacek Odrowąż OP urodził się w 1185 roku w szlacheckiej rodzinie Odrowążów, był krewnym biskupa Iwona Odrowąża. Był uczniem szkoły katedralnej w Krakowie, gdzie słuchał nauk Wincentego Kadłubka. Następnie studiował teologię i prawo na uniwersytetach w Paryżu i Bolonii. Jak każdy z Odrowążów podróżował do Krakowa i rodowych posiadłości w Szydłowcu oraz okolicznych Chlewisk i Dębna. Został kanonikiem kapituły krakowskiej, której przewodniczącym był Iwo Odrowąż. Biskup ten zaprosił dominikanów do Polski. Św. Dominik wyraził życzenie by do założeń wstąpiło kilku Polaków; do Założeń Kaznodziejskiego wysłano Jacka Odrowąża oraz bł. Czesława Odrowąża. Byli oni ostatnimi braćmi, których obłóczył osobiście św. Dominik w 1221. Następny generał dominikanów bł. Jordan z Saksonii wysłał obu Polaków do Polski z misją zakładania nowych klasztorów. Otrzymali oni kościół parafialny św. Trójcy w Krakowie. W 1226 utworzono polską prowincję dominikanów. Z racji tej św. Jacek został wysłany na kapitułę generalną w 1228.
Dzięki zapałowi św. Jacka powstały klasztory w Gdańsku i Płocku (1225), Chełmnie (1233), Elblągu (1236), Toruniu, Rydze, Dorpacie i w Kwidzynie. Św. Jacek ewangelizował także Ruś. Założył klasztor w Kijowie oraz w Halczu.
Jacek zmarł w dzień Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny 15 sierpnia 1257. Został pochowany w kościele dominikanów w Krakowie. Jego wspomnienie liturgiczne obchodzone jest obecnie 17 sierpnia.
Św. Jacek Odrowąż jako jedyny Polak został uwiecznony wśród rzeźb przedstawiających 140 świętych, stojących na kolumnadzie wokół Placu Św. Piotra w Rzymie, dłuta Berniniego.
Na temat świętego krąży wiele legend. Jedna głosi, że Jacek po najazdach Mongołów kamił ubogich pierogami własnego wyrobu. Dlatego przylgnął do niego przydomek "święty Jacek z pierogami". W innej opowieści święty rozkłada płaszcz na wodach Wisły i przechodzi po nim na drugi brzeg. Głosiła jest przypowieść o wyniesieniu przez św. Jacka z Kijowa obłężonego przez Tatarów kilkunastu świętych i figury Matki Boskiej.
Atrybutami św. Jacka są: monstrancja lub puszka i figura Matki Boskiej.

Czesław Odrowąż OP urodził się około roku 1180 w Kamieniu Opolskim. Należał obok św. Jacka Odrowąża i Hermana Niemca do księży z otoczenia biskupa krakowskiego, Iwo Odrowąża. Jako kapłan diecezjalny w 1220 lub 1221 r. wstąpił do dominikanów. Habit otrzymał z rąk samego św. Dominika. W roku 1222 roku przybył z innymi współbraćmi, w tym ze św. Jackiem Odrowążem, do Krakowa.
Pierwsi dominikanie zamieszkali w Krakowie, oddając się pracy kaznodziejskiej i duszpasterskiej. W roku 1225 biskup Pragi zaprosił dominikanów do stolicy Czech. Wysłano tam Czesława z kilkoma osobami. Czesław stał się więc założycielem rodziny dominikańskiej na ziemi czeskiej. Po założeniu klasztoru w Pradze (1225) udał się do Wrocławia.
Tam dominikanie otrzymali parafialny kościół św. Wojciecha. Zachował się do dzisiaj dokument przekazania świątyni z 1 maja 1226 r. Tam Czesław pozostał jako przeor do roku 1231, kiedy to został przez kapitułę wybrany na prowincjała (1233-1236). Jako prowincjał brał udział w kapitule generalnej w Bolonii i w kanonizacji św. Dominika w Rzymie (1234). Po złożeniu urzędu pozostał nadal przeorem w klasztorze wrocławskim, aż do swojej śmierci (ok. 1242).
Jan Długosz przytacza barwną legendę, jak Czesław swoją modlitwą uratował Wrocław od najazdu Tatarów i całkowitego zniszczenia w roku 1241. Kiedy miasto zostało zajęte przez najeźdźców, część wrocławian postanowiła bronić się pod murami obronnego grodu. Czesław był duszą całej obrony, podobnie jak bł. Sadok w Sandomierzu, a później ks. Augustyn Kordecki podczas oblężenia Jasnej Góry. Podanie głosi, że Czesław modlił się o ocalenie miasta wychodząc często na jego wały i zachęcając dzielnych obrońców do oporu. Gdy Wrocław wyszedł obronną ręką z tej wojennej zawieruchy, mieszkańcy przypisywali uratowanie miasta modlitwom i wstawiennictwu Czesława, którego wiara złamała siły nieprzyjacielskie.
Po śmierci Czesława nad jego grobem w kościele dominikanów we Wrocławiu wystawiono ołtarz. Cześć od dawna mu oddawaną zatwierdził papież Klemens XI 18 października 1713 roku. Ciało bł. Czesława spoczywa w dominikańskim kościele św. Wojciecha w osobnej kaplicy. Kiedy w czasie zdobywania Wrocławia w roku 1945 cały kościół legł w gruzy, zachowała się jedynie kaplica z relikwiami bł. Czesława. Jest on patronem Wrocławia.
W ikonografii przedstawiany z łuką ognistą lub ze słupem ognia nad głową, który według tradycji ukazał się podczas oblężenia Wrocławia przez Tatarów. Atrybutami Błogosławionego są: krzyż misyjny, kielich, otwarta księga Ewangelii, laska pielgrzyma, lilia, monstrancja, puszka z komunikantami, różaniec.

Iwo Odrowąż (ur. około 1160, zm. 21 lipca 1229 w Modenie) – kanclerz Leszka Białego (1206-1218) i biskup krakowski (od 1218). W młodości przebywał w Paryżu, gdzie pobierał nauki. Wybrany przez kapitułę otrzymał zatwierdzenie papieskie 29 września 1218. W 1223 m.in. dzięki jego staraniom, do Polski sprowadził się z Bolonii zakon dominikanów, z pierwszym polskim zakonnikiem Jackiem Odrowążem. W 1222 w Kaszcach koło Słomnik założył klasztor cysterwów, których następnie przeniósł do Mogiły. Ufundował też dwa kościoły krakowskie: pw. św. Ducha i pw. św. Krzyża. Był posiadaczem najstarszej, jaka jest znana, polskiej prywatnej biblioteki (32 kupowane za granicą kodeksy), którą w testamencie przekazał katedrze wawelskiej. Zwłoki biskupa zostały sprowadzone przez prezora dominikanów Wincentego z Kielczy i pochowane w kościele dominikańskim św. Trójcy w Krakowie. Aż do początku XIX wieku biskup Iwo Odrowąż był czczony jako błogosławiony. Kult żywy był szczególnie w krakowskim klasztorze dominikanów.